

ningen. Hvis det sidste har været Tilfældet, hvad jeg nærmest skulde tro, siden Historien ikke beretter noget derom, har det været Racen er begyndt at blive blandet. Det har været paa det Tidspunkt, da den gamle sorte Rotte blev afløst af den ny graa Rotte, Vandrerotten, thi denne Rotte staa saa højt i Oplysning, at det aldrig vilde falde den ind at møde enten selv eller ved Prokurator for nogen som helst Ret, end mindre at lystre et Dekret, der blev afsagt ved Retten.

Er det saaledes, at den almindelige Oplysning er gaaet saa meget frem i Danmark, at den endogsaa er trængt ud blandt Rotterne, saaledes at de ikke lystre et Retsdekret, er det nødvendigt, at vi gribe til skrappe Forholdsregler, og derfor mener jeg, at Nødvendigheden af en Rotteudryddelseslov er ganske indlysende. Naar den ærede Indenrigsminister har ment, at man ikke vilde kunne gribe til en saadan Rotteudryddelseslov, uden at de saakaldte private Rotteejere selv maatte gaa i Spidsen og give meget store Bidrag, kan jeg ikke indse det rigtige i dette Ræsonnement. Jeg vil sammenligne Rotteplagen med en for de Herrer velkendt Plage, Oldenborreplagen. Vi have her paa Rigsdagen vedtaget og Kongen underskrevet en Lov om Oldenborrerens Udryddelse, og den har i det praktiske Liv virket paa en udmærket heldig og velsignelsesrig Maade. Millioner af Oldenborrer og Oldenborrelarver ere bleven tilintetgjorte ved Præmiering gennem Bevillinger af Statskassen, uden at man har hørt, at den private Oldenborreejer er bleven særlig beskattet til saadanne Dyrs Udryddelse. Oldenborren er jo, som vi alle vide, et Dyr — eller nogle ville kalde det et Insekt —, der optræder ganske lokalt, saaledes at visse Egne af Danmark have Oldenborrer, andre ikke, og at det kun er nogle ganske faa Steder her i Landet, hvor man i Virkeligheden har haft og kendt og lidt under stærk Oldenborreplage. Men ikke destomindre ere Præmierne til Oldenborrerens Udryddelse udredede af den almindelige Statskasse, og jeg har aldrig nogen Sinde hørt, at nogen har beklaget sig derover og fundet, at der var noget urigtigt deri. Man sagde — med fuldstændig Ret —: Det er en Landeplage, en aarlig Tilintetgørelse af Værdier, og vi maa se at komme til Livs, se: at faa Skaden udbedret. Hvad Rotterne derimod angaar, skulle vi se os godt om for overhovedet at finde noget Sted, hvor de ikke findes. Det kan være, at paa saadan en Landtangé som

Skagen findes der ikke Rotter — jeg ved det ikke. Det kan ogsaa være, at der i Ringkøbing, hvor der ogsaa er meget Sand, enten paa Grund af Sandet eller paa Grund af Fortidens stærke Forbandelser heller ingen Rotter findes. Men det er i alt Fald kun meget snævert begrænsede Distrikter, hvor de ikke findes.

Jeg vil gerne henstille, at man lader være med dette Snæversyn at indblende de private Rotteejere eller Lodsejere her. Jeg vilde foretrække, at man lod Statskassen som saadan træde til og gøre det virksomst mulige Skridt til Rotternes Udryddelse. Men naar nu Ministeren har erklæret, at han ikke synes om Lovforslaget i den foreliggende Skikkelse, men vilde ønske, at der kunde komme lidt ud af et eventuelt Udvalgs Arbejde og fremkomme et Lovforslag, som Ministeren kunde give sin Stemme, og som kunde føres ud i Livet, ser jeg deri et meget godt Varsel for Sagens Fremme. Hvis jeg skulde faa Sæde i Udvalget, hvad der kan være nogen Sandsynlighed for, naar det da ikke bliver et tre Mands Udvalg — man kan jo ikke vide det, der er meget i den senere Udvikling, der peger paa, at Tallet paa Udvalgsmedlemmer gaa nedefter og ikke opfter —, vil jeg henstille til Udvalget straks at søge Forhandling med Indenrigsministeren og spørge, hvilke Ønsker han har, thi det, det er os Rottefjender om at gøre for at faa Loven i Stand, er at faa begyndt og finde den Maade, hvorom alle kunne enes, for at komme Rotterne til Livs. Det er ikke Teorier, ikke Doktriner, som det er os om at gøre, men om snarest muligt at naa et Resultat, at prøve dette og lade Fremtiden belære os om, hvorvidt det er det rette, eller om man skal søge en Forbedring; saa kan man rette Loven derefter. Mine bedste Ønsker for denne Sag fremlægger jeg paa det ærede Tings Bord.

Lange: Jeg undser mig ikke ved at sige, at jeg ser paa dette Lovforslag med Alvor, idet jeg mener, at den Lov, der her er forelagt i Virkeligheden har stor Betydning. Da jeg i Oktober Maaned i Fjor tillod mig at henlede den ærede Regerings Opmærksomhed paa Betimeligheden, jeg kan gerne sige Nødvendigheden, af at komme ind paa en Lov om Rotternes Udryddelse, gjorde jeg Rede for min Opfattelse, og jeg kan vel derfor nok i Dag indskrænke mig til nogle faa Bemærkninger.

Det undrer mig, at man ikke for lang Tid siden har faaet Øjet op for Nødven-